

דף יז.

עין משפט א.ב.ג.ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פמ"ז ה"ה

חשב בשעת הקטרת הקמץ ^ע שיקטיר הלבונה למחר אינה פגול שאין הקטרת מפלגת הקטרה. וכן אם הקטיר הלבונה לבדה או הקמץ לבדו והוא מחשב לאכל שירים למחר הרי זו פסולה ואינה פגול שאין מפגלין בחצי מתיר. אבל אם הקטיר את הקמץ לבדו וחשב שיקטיר לבונה למחר ואחר כך הקטיר הלבונה וחשב שיאכל השירים למחר הרי זה פגול. שהרי פשטה מחשבת זמן בכל המנחה:

^ע. כסף משנה: חשב בשעת הקטרת הקומץ וכו'. פלוגתא דאמוראי בספ"ב דמנחות (דף י"ז) ופסק כמ"ד דאין הקטרה מפגלת הקטרה משום דרב וכמה אמוראי סברי הכי. ומ"ש וכן אם הקטיר הלבונה לבדה או הקומץ לבדו וכו'. כבר נתבאר בסמוך דהלכה כת"ק דאמר אין מפגלין בחצי מתיר. ומ"ש אבל אם הקטיר הקומץ לבדו וחשב שיקטיר לבונה למחר ואח"כ הקטיר הלבונה וחשב שיאכל השירים למחר הרי זה פגול וכו'. שם הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולבונה לאכול שירים למחר פיגול מאי קמ"ל אי הקטרה מפגלת הקטרה קמ"ל לימא הקטיר קומץ להקטיר לבונה אי מפגלין בחצי מתיר קמ"ל לימא הקטיר קומץ (להקטיר לבונה) ולאכול שירים למחר אי תרוייהו קמ"ל לימא הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולאכול שירים למחר אמר רב אדא בר אהבה לעולם קסבר אין הקטרה מפגלת הקטרה ואין מפגלין בחצי מתיר ושאני הכא דפשטא לה מחשבה בכולה מנחה. ופירש"י מאי קמ"ל קס"ד דמשום חדא מהנך מחשבות מיפגלא וחד מינייהו אשמעינן ופיגול משום מחשבה להקטיר לבונה למחר הוא ולא משום לאכול שירים דאין מפגלין בחצי מתיר, לימא הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולא לימא לאכול שירים כיון דההיא מחשבה לא מהניא למה לי מחשבה בהדי קמייתא ואי פגול משום לאכול שירים הוא דמפגלין בחצי מתיר אבל להקטיר לבונה לא מהניא למה לי לצרפה בהדה. ואי תרוייהו קמ"ל ואי לאכול קאמר שלא חישב באחד מהן לימא להקטיר לבונה ולאכול שירים דמשמע תרתי מילי וכו'. דפשטה לה מחשבה לכולה מנחה ואע"ג דלא מיפגיל בחדא מינייהו השתא דחשיב בתרוייהו מיפגלא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוררים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ח

וּמַחֲשִׁבִּין עַל דָּבָר הָעוֹמֵד לְאִבּוֹד אוֹ עַל דָּבָר הָעוֹמֵד
לְשִׁרְפָּה. פ' הַמַּחֲשֵׁב בְּאַחַת מֵאוֹתָן אַרְבַּע הָעֲבוּדוֹת אוֹ
בְּכָלָן. לֶאֱכֹל דָּבָר שָׂאִין דִּרְכוֹ לֶאֱכִילָהּ אוֹ לְהַקְטִיר דָּבָר
שָׂאִין דִּרְכוֹ לְהַקְטִירָהּ. בֵּין בְּמַחֲשַׁבֶּת הַמָּקוֹם בֵּין
בְּמַחֲשַׁבֶּת הַזְּמַן. הַזֵּבַח כָּשֶׁר. כִּיצַד. חָשַׁב לְשִׁתּוֹת מַדָּם
הַזֵּבַח אוֹ לֶאֱכֹל מֵאִמּוּרָיו אוֹ מִן הַקֶּמֶץ וּמִן הַלְּבוֹנָה.
בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר. אוֹ שֶׁחָשַׁב לְהַקְטִיר מִכָּשֶׁר הַזֵּבַח אוֹ
מִשְׁרֵי הַמִּנְחָה בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר. הֵרִי הַזֵּבַח כָּשֶׁר. וְכֵן אִם
חָשַׁב לֶאֱכֹל אוֹ לְהַקְטִיר מִן הָעוֹר וּמִן הָעֶצָמוֹת וְהַגִּידִין
וְהַמָּרְק אוֹ הָאֵלֶּל וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. בֵּין בְּמַחֲשַׁבֶּת זְמַן בֵּין
בְּמַחֲשַׁבֶּת מָקוֹם. הַזֵּבַח כָּשֶׁר. וְכֵן אִם חָשַׁב לֶאֱכֹל מִפָּרִים
וּשְׁעִירִים הַנִּשְׂרָפִין בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר הֵרִי הֵן כָּשֵׁרִים. וְכֵן
כָּל כִּיּוֹצֵא בָּזֶה:

פ'. כסף משנה: ומ"ש ומחשבין על דבר העומד לאיבוד או לשריפה. בפ"ק דמעילה (דף ז'):
המחשב באחת מאותן ארבע העבודות וכו'. עד הזבח כשר. גם זה שם במשנה. ומה שכתב
כיצד חשב לשותות מדם הזבח וכו'. בפרק הקומץ רבה (דף י"ז): תניא השוחט את הזבח
לשותות מדמו למחר וכו' כשר. ומה שכתב וכן אם חשב לאכול מפריים ושעירים הנשרפים וכו'.
בפ"ג דזבחים (דף ל"ה) חישב באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום. וצריך טעם
למה השמיט מלכתוב דה"ה אם חשב לשרפן למחר שהם כשרים:

עין משפט ו.ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"י

אין אכילה פחותה מכזית. * ולא הקטרה פחותה מכזית.
לפיכך המחשב לאכל מדבר הראוי לאכילה פחות
מכזית או שחשב להקטיר מדבר הראוי להקטרה פחות
מכזית בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום. הזבח
כשר. חשב לאכל פחצי זית בחוץ ולהקטיר פחצי זית
בחוץ. או שחשב לאכל פחצי זית אחר זמן אכילה
ולהקטיר פחצי זית אחר זמן הקטרה. הזבח כשר שאין
אכילה והקטרה מצטרפין. ואם הוציאו בלשון אכילה
ואמר שיאכל פחצי זית ותאכל האש חצי זית. הרי אלו
מצטרפין לשון אכילה אחד הוא. חשב לאכל או

צ. כסף משנה: אין אכילה פחותה מכזית וכו' עד הזבח כשר. משנה בפרק ג' דזבחים (דף כ"ט:). ומ"ש חשב לאכול כחצי זית בחוץ ולהקטיר כחצי זית בחוץ וכו' שאין אכילה והקטרה מצטרפין. שם. ומ"ש ואם הוציאו בלשון אכילה וכו' לשון אכילה אחד הוא. שם בגמ' (דף ל"א): חשב לאכול או להקטיר כחצי זית וכו'. מתבאר בספ"ב דזבחים (דף ל"א): חשב לאכול כחצי זית ושתאכל בהמה או חיה כחצי זית וכו'. שם מימרא דר' ינאי: חשב על כזית שיאכלוהו שנים הרי אלו מצטרפין. שם ע"ב בעיא דאיפשיטא: חשב לאכול כזית ביותר מכדי אכילת פרס הרי זה מצטרף. שם בעיא דרבא ובעי אביי למפשטה ממתניתין ודחי ליה. ומשמע לרבינו דדחייה בעלמא היא דפשטא דמתני' כדאמר אביי היא והכי הלכתא. ואפשר שלא היה בגירסתו דחיה כלל: חשב בשעת זביחה לאכול כחצי זית וכו'. ברייתא בפ"ב דמנחות (דף י"ד:). ומ"ש וכן אם חשב על כזית בשעת קבלה ועל כזית בשעת הולכה. נ"ל שטעות סופר יש כאן וצריך להגיה כחצי זית בשעת קבלה וכחצי זית בשעת הולכה והוא שם בגמרא אהאי ברייתא דבסמוך א"ד שחיטה וזריקה דתרוייהו מתירין אין קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנך דמירחקן וכ"ש הני דמיקרבן ופסק רבינו כלישנא דמחמיר ועוד דבתרא הוא ועוד דבגמ' משמע דלרבנן מצטרפות ארבע עבודות: חשב להקטיר כחצי זית וכו'. ברפ"ב דמנחות (דף י"ג) תנן דלת"ק לבונה נמי מפגלת כמו המנחה עצמה וכן מבואר במתניתין בפ"ק: אחד המחשב לזרוק דם הזבח וכו'. משנה בפ' שני דזבחים (דף כ"ח). ומ"ש כיון שחשב על כדי הזיה מן הדם פסל. פשוט הוא שאם לא חשב על כדי הזיה לא פסל:

לְהַקְטִיר כֶּחָצִי זֵית וְחֹזֶר וְחֹשֵׁב עַל חָצִי זֵית אַחֵר בְּאוֹתָהּ
הַמְחֻשָּׁבָה. הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין. חֹשֵׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית
וְשֵׁתֵאכֹל בְּהֶמָּה אוֹ חֵיָּה כֶּחָצִי זֵית. בֵּין בְּמִחְשַׁבַת מָקוֹם
בֵּין בְּמִחְשַׁבַת זְמַן. הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין שְׁשֵׁם אֲכִילָה אֶחָד
הוּא. חֹשֵׁב עַל כְּזֵית שִׁיאֲכֹלוּהוּ שְׁנַיִם הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין.
חֹשֵׁב לֶאֱכֹל כְּזֵית בְּיוֹתֵר מִכֶּדִּי אֲכִילַת פָּרֶס הָרִי זֶה
מִצְטָרֵף. חֹשֵׁב בַּשְּׂעֵת זְבִיחָה לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית וּבַשְּׂעֵת
זְרִיקָה לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין בֵּין בְּמִחְשַׁבַת
הַמָּקוֹם בֵּין בְּמִחְשַׁבַת הַזְּמַן. וְכֵן אִם חֹשֵׁב עַל כְּזֵית
בַּשְּׂעֵת קִבְּלָה וְעַל כְּזֵית בַּשְּׂעֵת הוֹלָכָה. שְׁאֲרַבַּע הָעֲבוֹדוֹת
מִצְטָרְפוֹת וְהָרִי הֵן כָּעֲבוֹדָה אַחַת. חֹשֵׁב לְהַקְטִיר כֶּחָצִי
זֵית מִן הַקֶּמֶץ וְכֶחָצִי זֵית מִן הַלְּבוֹנָה הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין.
שֶׁהַלְּבוֹנָה עִם הַקֶּמֶץ לַמִּנְחָה כְּאִימורִין לְזֶבַח. לְפִיכָךְ אִם
חֹשֵׁב לְהַקְטִיר כְּזֵית מִן הַלְּבוֹנָה חוּץ לְזִמְנוֹ הָרִי זֶה פְּגוּל
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. אֶחָד הַמְחֻשָּׁב לְזֶרֶק דָּם הַזֶּבַח כְּלוֹ בַּחוּץ
אוֹ לְמַחֲרָה אוֹ שֶׁחֹשֵׁב לְזֶרֶק מִקְצֵת דָּמוֹ בַּחוּץ אוֹ לְמַחֲרָה.
כִּיּוֹן שֶׁחֹשֵׁב עַל כֶּדִּי הַזֵּיָּה מִן הַדָּם פָּסֹל:

דף יז:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ח"ה

עין משפט א.

עין לעיל דף יז. עין משפט ח